

Паниум — Рақами ҳаждаҳ

Се бор 250 маротиба

Jeff Pippenger

2026-02-25

Ҳоло мо баъзе аз маъноҳои ояти дувоздахуми Дониёл ёздаҳро баррасӣ хоҳем кард ва пас аз он се хатти «250»-соларо ба таърихи оятҳои ёздаҳ то понздаҳ ворид хоҳем сохт, ки дар ҷанги Панийум дар соли 200 то милод иҷро гардид. Хатти «250»-солае, ки дар соли 457 то милод оғоз ёфт, дар соли 207 то милод, дар миёнаи даврае ки бо ҷанги Рафиё оғоз мешавад ва бо ҷанги Панийум анҷом меёбад, ба поён мерасад. «250» соли хати Нерон бо таърихи секадамаи Константин, ки бо солҳои 313, 321 ва 330 ифода шудааст, ба анҷом мерасад. «250» соли Иёлоти Муттаҳида 4 июли соли 2026 ба анҷом мерасад.

Хати Нерон таърихи сурати ҳайвонро дар вақти озмоиш, нахуст дар Иёлоти Муттаҳида ва сипас дар ҷаҳон, ифода мекунад. Хати соли 457 то милод Трампро аз ҷиҳати низомӣ дар нуқтаи миёна байни ду ҷанг қарор медиҳад. Даврае, ки аз соли 1776 идома меёбад, ҳамчунин барои раёсати ниҳони Трамп нуқтаи миёнаро муайян мекунад. Барои он ки ин хатҳоро дар мавқеи дурусти худ қарор диҳем, мо аввал ба ояти дувоздах ва ба суқути Русия ва Путин хоҳем пардохт. Сипас ба се хатти «250» сола, ва баъд ба хати Сулолаи Ҳасмонӣ. Пас аз он ки ин хатҳо дар ҷойи худ қарор гиранд, мо Петрусро мутобиқ бо Паниум ҷой хоҳем дод. Вақте ки ин хатҳо дар ҷойи худ қарор гиранд, мо бояд битавонем бишносем, ки паёми 18 июли соли 2020 чӣ гуна бояд ислоҳ ва эълон карда шавад, ва он паёми китоби Юил аст.

Шоҳ Узиёи Яҳудо ва Птоломей, шоҳи Миср

Таърихе, ки ояти ёздаҳумро дар ҷанги Рофиё ба иҷро расонид, бо таърихи подшоҳ Узиё мувофиқат мекунад. Вақте ки Ишаё барои эълон кардани паёми борони охир пок гардида, қувват ёфт, даъвати ӯ дар ҳамаи сола фаро расид, ки Узиё вафот кард.

Дар сола ки подшоҳ Узиё мурд, ман низ Худовандро дидам, ки бар тахте нишаста буд, баланд ва боло бардошта; ва домани ҷомаи ӯ маъбадро пур мекард. Ишаё 6:1.

Марги ӯзиё пеш аз исёне буд, ки ӯ зоҳир кард ва он ба исёни Птоломей, ки андаке баъд аз пирӯзӣ дар ҷанги Рофия рух дод, мувофиқ ва ҳамсон буд. ӯзиё ва Птоломей рамзҳои подшоҳи ҷануб мебошанд, ки дилаш мағрур гардидааст ва бо кӯшиши пайвастанӣ ҳокимияти давлатии худ бо ҳокимияти калисо исён мекунад. Вақте ки ӯзиё кӯшид калисо ва давлатро ба ҳам орад, маҳаве, ки бар пешонии ӯ буд, нишони ҳайвонро тимсол мекард.

Ва фариштаи сеюм аз пайи онҳо рафт ва бо овози баланд гуфт: «Агар касе ба ҳайвони ваҳшӣ ва ба сурати вай сачда кунад ва нишони ӯро бар пешонии худ ё бар дасти худ қабул намояд, ҳамаи кас аз майи ғзаби Худо хоҳад нӯшид, ки бе омехтагӣ дар ҷоми қаҳри ӯ рехта шудааст; ва ӯ дар ҳузури фариштагони муқаддас ва дар ҳузури Барра бо

оташ ва кибрит азоб хоҳад кашид. Ва дуди азоби онҳо то абадҳо боло хоҳад рафт; ва онҳое ки ба ҳайвони ваҳшӣ ва ба сурати вай сачда мекунанд, ва ҳар кӣ нишони номи ӯро қабул мекунад, на рӯз ва на шаб оромӣ доранд». Ваҳй 14:9–11.

Пас Уззиё марги тадриҷиро аз замони кӯшиши исёнгаронаи ӯ барои ба ҳам пайвастанӣ калӣсо ва давлат намояндагӣ мекунад. Сипас ӯ барои ёздаҳ сол ҳамподшоҳии беқудратеро бо писараш намояндагӣ мекунад. Уззиё баъд аз исёни худ ёздаҳ сол зинда монд. Оғози исёни ӯ қонуни якшанберо рамзӣ мекунад, ки дар он калӣсо ва давлат ба ҳам муттаҳид мешаванд ва нишони ҳайвон таҳмил мегардад. Ёздаҳ сол баъд ӯ мурд, ки ин анҷоми салтанати ӯро ҳамчун подшоҳи подшоҳии ҷанубии Яҳудо, ки замини ҷалол буд ва Иёлоти Муттаҳида мебошад, намояндагӣ мекунад.

Дар робитаи нубувватӣ нисбат ба Птолемей, Уззиё Яҳудоро, замини ҷалолманд ва протестантизми муртадро намояндагӣ мекунад, дар ҳоле ки Птолемей Мисрро намояндагӣ мекунад, ки он қудрати аждаҳост ва дини он спиритизм мебошад. Вақте ки ин ду подшоҳ ҳамчун хатҳои мувозӣ баррасӣ мешаванд, Уззиё дигар намунаи замини ҷалолманд намонанд ва ҳарду якҷо ба рамзи ду миллат табдил меёбанд. Миср ва Яҳудо рамзҳои динҳои спиритизм ва протестантизми муртад мебошанд. Онҳо рамзи давлат ва калӣсо мебошанд. Давлатдорӣ ва калӣсодорӣ, ки онҳо намояндагӣ мекунанд, вақте ки ҳамчун як рамз ба ҳам муттаҳид карда мешаванд, ду миллатро дар бар мегиранд, чунон ки Модияҳо ва Форсҳо буданд, чунон ки Миср ва Садуми Фаронса буданд, чунон ки шохҳои ҷумҳуриявӣ ва протестантии Иёлоти Муттаҳида ҳастанд, чунон ки подшоҳҳои шимолӣ ва ҷанубии Исроил ва Яҳудо буданд, ҳамчунин Руми бутпараст ва Руми папавӣ. Ҳамчун рамзи ду подшоҳӣ, онҳо ба таври нубувватӣ ба воситаи маъбад дар Ерусалим ба ҳам пайвастанд, ки дар он ҳам Уззиё ва ҳам Птолемей кӯшиш карданд дар маъбади Ерусалим қурбонӣ оваранд. Ду миллате, ки ҳар ду дар муқобили як муқаддасгоҳ исён мекунанд.

Муҳим аст, ки пай бурда шавад: исёни ҳар ду подшоҳ ба маъбади Ерусалим марбут буд, ки он рамзи он маъбадест, ки Дониёл дар боби даҳум Масехро дар он дид. Таърихҳои ҳар дуи ин подшоҳон дар ҷанги Украина ба ҳам мувофиқ меоянд ва бо ин тарз онҳо шаҳодати худро дар соли 2014 оғоз мекунанд. Ҳар дуи онҳо бо ғалабаҳои ҳарбӣ, ки дар ояти ёздаҳум бо ҷанги Рафия ифода ёфтааст, боло бардошта шуданд. Рафия сарҳади подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас ва иттиҳоди сегонаи қонуни якшанберо нишон медиҳад. Он ҳамчунин марзи гузариши калӣсои мубориз ба калӣсои зафарёб мебошад.

Баъд аз соли 2014, бойтарин подшоҳ нияти худро эълон кард, ки дар соли 2015 барои мақоми президентӣ номзад шавад. Дар соли 2020 бойтарин подшоҳ, ки шохӣ ҷумҳурихоҳро намояндагӣ мекард, захираи марговари худро гирифт, ки баъдтар шифо меёфт. Дар соли 2022 ҷанги Украина шиддат гирифт. Сипас Трамп, дар иҷрошавии ояти сиздахум, дар интиҳоботи соли 2024 бозгашт. Дар моҳи июли соли 2023, овозе дар биёбон садо дод. 31 декабри соли 2023 шохӣ протестанти эҳё гардид, ҳамчунин шохӣ ҷумҳурихоҳ низ дар интиҳоботи соли 2024, вақте ки Трамп бозгашт, ва сипас дар соли 2025 озмоиши таҳкурсии бо фаро расидани озмоиши маъбад ба анҷом расид.

1989

Ҳақиқатҳое, ки дар соли 1989 кушода шуданд, дучиҳата буданд. Мувозинатҳои нубуввати ҳаракатҳои ислоҳотӣ ва шаш ояти охири Дониёл ёздаҳ ҳамзамон кушода шуданд. Қоидаҳои муайяни нубуввати вучуд доштанд, ки барои барқарор кардани паёми ибтидоии ояти чиҳилум ба кор бурда шуданд. Баъзе аз ҳамон ҳақиқатҳо акнун калиди таърихи пинҳони ҳамон оят мебошанд, ки дар он ҳамин гавҳарҳои нубуввати кашф шуданд. Ман барои шумо як мисол меорам.

Соли 1989 дар дохили адвентизм дар бораи он ки шаш ояти охири Дониёл чиро ифода мекунанд, ҳеҷ фаҳмиши ягона вучуд надошт. Он набудани ягонагӣ дучониба буд. Дар бораи маънои ин оятҳо ҳеҷ ҳамфикри мавҷуд набуд. Онҳое ки худро соҳиби фаҳмиши ин оятҳо меномиданд, андешаҳои инсониро пешкаш мекарданд, ки бо илоҳиёти протестантизми муртад ва католикизм омехта буд, яъне мероси ҳаққи нахустзодае, ки аз падарони худ аз исёни соли 1863 ба мерос гирифта буданд, вақте ки онҳо дар исёни бунёдии Ероҷом нақши набии нофармонро иҷро карданд. Он андешаҳои фардӣ дар бораи он ки ин оятҳо чӣ буданд, дар беҳтарин ҳолат, тафсириҳои хусусӣ буданд. Андешаҳои онҳо дар бораи ин оятҳо ё бо татбиқи асосии нубувват муҳолифат мекарданд, ва бисёр вақт ҳатто бар ҳилофи ҳамон пешфарзе буданд, ки ҳуди онҳо барои ин оятҳо муайян мекарданд.

Он чи дар оятҳо дидем, дарки пайгирона ва ҳамоҳанги ҳамаи шаш оят буд. Маҳз ҳамоҳангии паёме, ки мо дидем, маро водор сохт, ки фаҳмиши худро пешниҳод намоям, ҳатто вақте медонистам, ки тамоми адвентизм он чиро, ки ман фаҳмида будам, рад мекард. Он чи мо аз он оятҳо фаҳмидем, нахустин бор дар соли 1996 нашр гардид, ва он фаҳмише, ки дар он ҷо баён шуда буд, танҳо бо гузашти сӣ сол боз ҳам қавитар гардидааст!

Агар шумо ба нахустин истинод дар маҷаллаи «Вақти Охир» назар кунед, «Шаҳодатҳо», ҷилди 9, саҳифаи 11-ро меёбед. Панҷ сол пеш аз 9/11, маҷалла бо 9/11 оғоз меёбад. Яке аз он фаҳмишҳое, ки маро рӯҳбаланд кард, ин буд, ки дар дарки он ки дар «вақти охир» дар ояти чил, подшоҳони шимол ва ҷануб қудратҳои рӯҳонӣ буданд, на айнӣ. Дар он вақт, ман аллакай медонистам, ки хоҳар Уайт гуфтааст, ки китобҳои Дониёл ва Ваҳй як китобанд, ва ҳамон хатти нубуввате, ки дар Дониёл аст, Юҳанно онро дар Ваҳй идома медиҳад. Ман дарёфта будам, ки дар Ваҳй боби ёздаҳ, ки дар таърихи марбут ба вақти охир дар соли 1798 иҷро шуд; шарҳи хоҳар Уайт бар он боб ба таври равшан таълим медиҳад, ки Фаронса Мисри рӯҳонӣ буд, ва ӯ ҳамчунин ба ҳамон андоза равшан буд, ки дар Ваҳй боби ҳабдах, фоҳишае, ки бар ҳайвон менишаст, Бобили рӯҳонӣ буд.

Муайян намудани он ду қудрат аз ҷониби хоҳар Уайт дар китоби «Ҷанги Бузург» омадааст, ва он изҳорот шаҳодати Юҳанно ва Дониёлро ба ҳам мепайвандад. Таърифи подшоҳи ҷануб дар боби ёздаҳуми китоби Дониёл он қудратест, ки Мисро идора мекунад, ва подшоҳи шимол он қудратест, ки Бобилро идора мекунад. Вақте ки Китоби Муқаддас ва Рӯҳи Пешгӯй дар ҳамоҳангӣ амал карда, барои барқарор намудани як ҳақиқат Дониёл ва Ваҳйро ба ҳам оварданд, то он нуктаро исбот намоянд, ин чизе буд, ки ман ҳеҷ гоҳ наметавонистам ба ҳеҷ илоҳиётшиноси гумроҳ ё раҳбари гумроҳи худтаъйиншудаи ягон хидмати худтаъмин

супорам.

Барои дарк кардани Птолемей ва Уззиё ҳамчун рамзҳои ҷанги Рофия ва паёмдахое, ки пас аз он ки дилҳои онҳо мутақаббир мегарданд, ба вуқӯ меоянд, лозим аст ба ин воқеият роҳнамоӣ шавем, ки Птолемей қудрати аждаҳоро ифода мекунад, ки қудрати васитавии Румро мағлуб месозад, вале дар ниҳоят аз ҳамон қудрати васитавие мағлуб мегардад, ки дар ояти даҳум ва дар соли 1989 Птолемейро мағлуб карда буд. Тафовутҳои таърихӣ қасдананд ва аҳаммияти муҳим доранд.

Уззиё ҳангоме нишони ҳайвонро қабул мекунад, ки кӯшиш менамояд калисо ва давлатро бо ҳам муттаҳид созад; Уззиё замини ҷалол аст, ва замини ҷалол дар оғози паём дар соли 1989 яке аз далелҳои асосӣ буд. Оё замини ҷалол Иёлоти Муттаҳида аст, ё калисои Адвентистони рӯзи ҳафтум? Онҳое ки он вақт ба ақидаи ҳатое пойбанд буданд, ки замини ҷалол калисои Адвентистӣ аст, ҳамроҳ бо ҳар касе ки то ҳол чунин меҳисобад, баҳс мекарданд, ки кӯҳи муқаддаси ҷалол дар ояти чиҳилу панҷум ба таври равшан калисои Худо буд; пас ин барои онҳо чунин маъно дошт, ки кӯҳ ва замин як рамз мебошанд. Ба гумонам, андешарони маъмулии инсонӣ.

Узиё замини пурҷалол аст, ва Птоломей Миср аст. Узиё, ҳамчун замини пурҷалол, ду шоҳи протестантизм ва ҷумҳурихоҳиро дорад. Зухури сиёсии Птоломей коммунизм ва шаклҳои гуногуни он мебошад, ва зухури динии Птоломей спиритизм ва шаклҳои гуногуни он мебошад. Як хусусияти қудрати аждаҳо он аст, ки он иттиҳодияест, аммо пайғамбари дурӯғин, ки замини пурҷалол аст, як миллати ягонаест бо ду шоҳ.

Дониёл боби ёздаҳ, ояти чиҳил, муқаррар намуд, ки Иёлоти Муттаҳидаи Амрико ҳангоме ки Иттиҳоди Шӯравӣ дар соли 1989 рӯфта шуд, қудрати намояндагии папагарӣ буд. Ин ҳақиқат бо нақши ҳайвони дӯшонаи заминии Ваҳӣ боби сиздах мутобиқат дорад, зеро ин ду китоб яканд.

Ва ман ҳайвони дигареро дидам, ки аз замин боло меомад; ва ӯ ду шоҳ мисли барра дошт, ва мисли аждаҳо сухан мегуфт. Ва ӯ тамоми қудрати ҳайвони аввалро пеши ӯ ба амал меоварад, ва замин ва сокинони онро водор месозад, ки ба ҳайвони аввал, ки захми марговараш шифо ёфта буд, сачда кунанд. Ваҳӣ 13:11, 12.

Ваҳӣ сиздах Иёлоти Муттаҳидаи Амрико ҳамчун қудрати ваколатдори Папагӣ муайян мекунад, зеро ҳайвони заминӣ «тамоми қудрати» ҳайвонеро, ки аз баҳр баромада буд, ва «пеши ӯ» буд, ба амал меоварад. Дар ояти дуум аждаҳои Руми бутпараст ба Папагӣ қудрат, тахт ва ихтиёри бузурги худро дода буд. Калимае, ки ҳамчун «қудрат» тарҷума шудааст, маънои қудратро дорад; аммо дар ояти дувоздах калимаи дигаре ҳамчун «қудрат» тарҷума шудааст, ки маъноаш «ихтиёри воғузоршуда» мебошад.

Иёлоти Муттаҳидаи Амрико қудрати намояндагии папост, ки он бо Руми бутпараст намунасозӣ шудааст; ва Руми бутпараст, чунон ки дар ояти дуум баён гардидааст, пуштибонии низомӣ ва иқтисодии худро ба папосупорӣ намуд. Бо анҷом додани ин кор, Руми бутпараст Иёлоти Муттаҳидаи Амрико пешнамоиш мекард, ки он низ «аробаҳо,

киштиҳо ва саворагони» худро барои анҷом додани корҳои нопоки қудрати папавӣ хоҳад дод.

Ҳангоме ки се ҷанги оятҳои даҳ, ёздаҳ ва понздаҳ дар таърих ба иҷро расиданд, Антиохуси Бузург дар ҳар яке аз он ҷангҳо ҳузур дошт. Ин воқеият муайян месозад, ки қудрате, ки дар он се ҷанг намояндагӣ шудааст, қудрати вакилии ҳайвон аст, зеро ҳамеша Антиохус аст, ва Антиохус дар соли 1989 қудрати вакилии Иёлотҳои Муттаҳида буд.

Се ҷанге, ки ба қонуни якшанбеи ояти шонздаҳум мерасонанд, муҳри Алфа ва Омегаро доранд, ва ҳамчунин сохтори ҳақиқатро. Дар ҷанги аввал ва ҷанги сеюм Иёлотҳои Муттаҳида қарор дорад, ки Алфа ва Омегаро дар ҷанги аввал ва охирин муайян месозад. Се ҷанге, ки ба қонуни якшанбеи ояти шонздаҳум мерасонанд, ҳамчунин муҳри ҳақиқатро доранд. Қудрати васитавии Украинаи нозӣ ҷанги миёна аст, ки исёни нишонаи миёнаро дар ҷаҳорҷӯби калимаи ибронии «ҳақиқат» намояндагӣ мекунад. Се ҷанг аз соли 1989 то қонуни якшанбееро намояндагӣ мекунад, ки маънояш он аст, ки онҳо «таърихи ниҳон»-и ояти ҷилро намояндагӣ мекунад.

Ояти ёздаҳуми Ваҳй ёздаҳ соли 2023-ро ҳамчун нуқтаи муайян мекунад, ки дар он ҳар ду шох эҳд мешаванд. Дониёл ёздаҳ, ояти ёздаҳ, айнан ҳамон давраи таърихро муайян мекунад. Хати дохилии нубувват ва хати берунии нубувват дар соли 2023 ба ҳам мувофиқат мекунад. Хати дохилӣ он «чизе» аст, ки Дониёл онро фаҳмид, ва хати берунӣ он «рӯё» аст, ки ӯ онро фаҳмид.

Санҷиши маъбаде, ки Дониёл тасвир мекунад, аз рӯзи бисту дуюм оғоз ёфт; ва бисту ду сол пас аз 9/11, ки ҳамон нуқтаест, ки Ишаъ ба маъбад даромад, шуморо ба соли 2023 мерасонад. Ишаъ марги Узиёро, пас аз он ки ёздаҳ сол бо маҳав зиндагӣ карда буд, дар 9/11 муайян месозад. Кори барпо кардани маъбад иборат аст, ки нахуст таҳкурсии гузошта шавад, ва баъд аз он маъбад бардошта гардад ва санги сар stone ҷой дода шавад, ки он гоҳ ба санҷиши сеюми лакмус мебарад, ки онро иди карнайҳо дар хати Левизодагон бисту се намояндагӣ мекунад. Кори дохилии Инҷили ҷовидонӣ дар давраи таърихи хати берунӣ анҷом дода мешавад. Дар ояти ёздаҳ Путин бо Птолемей намунасозӣ шудааст, ва подшоҳ Узиё барои тасвири подшоҳи ҷануб, ки ба воситаи муваффақияти низомӣ боло бардошта мешавад ва баъд аз он мекӯшад худро ба қаламрави дин ворид созад, шохиди дуюмро фароҳам меоварад.

Ва подшоҳи ҷануб ба ғазаб хоҳад омад, ва берун омада, бо ӯ, яъне бо подшоҳи шимол, ҷанг хоҳад кард; ва ӯ анбӯҳи бузургеро ба майдон хоҳад овард; лекин он анбӯҳ ба дасти вай таслим хоҳад шуд. Ва чун он анбӯхро бардорад, дилаш мағрур хоҳад шуд; ва ӯ даҳҳо ҳазор касро фурӯ хоҳад андохт; аммо аз ин қувват нахоҳад гирифт. Дониёл 11:11, 12.

Урия Смит ба таърихи Птолемей Филопатор ва кӯшиши ӯ барои овардани қурбониҳо дар маъбади Ерусалим муроҷиат мекунад.

«Птолемей хирадмандиро надошт, то аз пирӯзии худ ба неқӣ баҳра гирад. Агар ӯ муваффақияти худро пайгирӣ мекард, эҳтимол ҳокими тамоми подшоҳии Антиохус

мегашт; аммо, қонёъ шуда ба он ки танҳо андаке таҳдид ва андаке бимдихӣ кунад, сулҳ баст, то тавонад худро ба ҳавасронии ҳайвонии хеш, ки бетаваққуф ва беназорат буданд, бисупорад. Пас, ӯ, ҳарчанд бар душманони худ ғолиб омада буд, аз айбҳои худ мағлуб гашт, ва аз номи бузурге, ки метавонист барпо созад, фаромӯш карда, вақти худро дар зиёфатпарастӣ ва фиску фучур сипарӣ намуд.»

«Дилаш аз муваффақияти худ мағрур гардид, вале аз он тақвият наёфт; зеро истифодаи ношоиста ва нанговаре, ки аз он кард, сабаб шуд, ки тобеони ҳуди ӯ бар зидди вай исён бардоранд. Аммо болоравии дили ӯ маҳсусан дар муносибатҳояш бо яҳудиён зоҳир гардид. Вақте ки ба Уршалим омад, дар он ҷо қурбонии пешкаш намуд ва бисёр меҳост, ки бар хилофи шариат ва дини он макон ба Қудси ақдаси маъбад ворид шавад; аммо чун, ҳарчанд бо душвории бисёр, боздошта шуд, он ҷойро дар ҳолате тарк кард, ки аз тамоми қавми яҳудӣ шадидан ба ғзаб омада буд, ва дарҳол бар зидди онҳо озори даҳшатнок ва бераҳмонаро оғоз намуд. Дар Искандария, ки яҳудиён аз айёми Искандар дар он ҷо сокин буданд ва аз имтиёзҳои аз ҳама шаҳрвандони маҳбубтарин бархӯрдор буданд, дар ин таъкибот ҷиҳил ҳазор, мувофиқи гуфтаи Евсевий, ва шаст ҳазор, мувофиқи гуфтаи Цером, кушта шуданд. Исёни мисриён ва қатли оми яҳудиён, албатта, чизе набуданд, ки ӯро дар подшоҳии худ қавӣ гардонанд, балки бештар барои он ки қариб тамоман онро ба харобӣ оваранд, кофӣ буданд». Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 254.

Ғалабаи ҳарбии Птолемей Филопатор дар Рафиё дар соли 217 то милод Птолемейро қавӣ нагардонид, балки боис шуд, ки «дили ӯ боло равад». Ғалаба дар ҷанги Украина Путинро қавӣ нахоҳад гардонид, балки «дили ӯро боло хоҳад бурд», чунон ки муваффақияти ҳарбӣ сабаб гардид, ки подшоҳ Уззиё дили худро боло барад.

Ва Уззиё барои онҳо дар тамоми лашкар сипарҳо, ва найзаҳо, ва ҳӯдҳо, ва ҷавшанҳо, ва камонҳо, ва фалахмонҳо барои андохтани сангҳо тайёр кард. Ва ӯ дар Ерусалим асбобҳои ҷангӣ сохт, ки аз ҷониби устоёни моҳир ихтироъ шуда буданд, то бар бурҷҳо ва бар ҳисорҳо бошанд, барои он ки бо онҳо тирҳо ва сангҳои бузург андохта шаванд. Ва номи ӯ ба дур паҳн шуд; зеро ӯ ба таври аҷоиб мадад ёфт, то он даме ки пурқувват гардид. Аммо вақте ки ӯ пурқувват шуд, дилаш барои ҳалокати ҳудаш мутакаббир гардид; зеро ӯ ба муқобили Худованд Худои худ хиёнат кард, ва ба маъбади Худованд даромад, то бар қурбонгоҳи бухур бухур сӯзонад. 2 Вақоеънома 26:14–16.

Ду подшоҳи ҷанубӣ, ки дилхояшон аз пирӯзӣҳои ҳарбӣ боло гирифта шуда буд, кӯшиш карданд, ки ба ҳамон маъбад дароянд ва қурбоние пешкаш намоянд, ки танҳо коҳин иҷозат дошт онро анҷом диҳад. Дар ҳар ду ҳолат, коҳинон ба кӯшишҳои он подшоҳони мағрур барои анҷом додани ин кор муқовимат карданд. Сипас яке аз подшоҳон бар зидди яҳудиён интиқомро оғоз намуд, ва дигаре дар пешонӣ ба маҳав гирифтор карда шуд.

Ва Азарёху, коҳин, аз паси ӯ даромад, ва бо ӯ ҳаштод коҳини Худованд буданд, ки мардони далер буданд. Ва онҳо ба муқобили подшоҳ Уззиё истоданд ва ба ӯ гуфтанд: «Эй Уззиё, барои ту нест, ки ба Худованд бухур бисӯзонӣ, балки барои коҳинон, писарони Ҳорун, ки барои бухурсӯзонӣ тақдир шудаанд; аз муқаддасгоҳ берун рав, зеро ту гуноҳ кардаӣ; ва ин аз ҷониби Худованд Худо барои ту иззат нахоҳад буд». Он гоҳ

Уззиё ба ғазаб омад, ва маҷмарае дар даст дошт, то бухур бисӯзонад; ва ҳангоме ки бар коҳинон ба ғазаб омада буд, пес ҳатто бар пешонии ӯ, дар пеши коҳинон, дар хонаи Худованд, назди қурбонгоҳи бухур, баромад. Ва Азарёху, саркоҳин, ва ҳамаи коҳинон ба ӯ нигаристанд, ва инак, ӯ дар пешониаш пес дошт; ва онҳо ўро аз он ҷо берун ронданд; бале, ҳуди ӯ низ барои берун рафтан шитоб кард, зеро Худованд ўро зада буд. Ва подшоҳ Уззиё то рӯзи вафоташ песмурда буд, ва дар хонаи ҷудогонае сукунат дошт, зеро песмурда буд; чунки ӯ аз хонаи Худованд ҷудо карда шуда буд; ва писараш Ютом бар хонаи подшоҳ буд, ба халқи замин доварӣ мекард. Ва боқии қорҳои Уззиё, аз аввал то охир, Ишаъёи набӣ, писари Омус, навиштааст. 2 Вақоеънома 26:17–22.

Дар соли 2014, глобалистони Аврупо ва режими Обама бар халқи Украина як инқилоби ранга оғоз намуданд. Дар соли 2022 Русия ҳамлаеро оғоз кард, ки дар ниҳоят ба пирӯзии Путин ва Русия хоҳад анҷомид; ки онҳо бо Птолемей ва Уззиё, подшоҳони ҷануб, ифода шудаанд. Ояти дувоздаҳ мегӯяд, ки баъд аз пирӯзии Путин, «дили ӯ боло хоҳад шуд; ва даҳҳо ҳазорҳоро фуру хоҳад андохт; вале аз ин қувват нахоҳад гирифт». Сипас таърих сукути тадриҷии подшоҳии ўро сабт мекунад.

Заволи тадриҷӣ ўро ба марг расонд, ва то замоне ки Антиохуси Бузург барои шикасти худ дар Рафия интиқом мегирад, Антиохус дигар бо Птолемей Филопатор рӯ ба рӯ набуд; Антиохус он вақт ба кӯдаки хурдсола мурочиат мекард, ки он замон ҳокими Миср буд. Кӯдак рамзи насли охирин аст, бинобар ин, дар як сатҳ подшоҳи кӯдаконе, ки Антиохус дар Панийом мағлуб месозад, насли ниҳии подшоҳии ҷануб мебошад. Дар сатҳи амалӣ, подшоҳи кӯдак дар муқоиса бо қуввати Антиохус заъфро ифода мекунад.

«Сулҳе, ки миёни Птолемей Филопатор ва Антиох баста шуда буд, ҷордаҳ сол давом кард. Дар ҳамин миён Птолемей бар асари худдорӣ накардан ва айшу ишрат мурд, ва писараш Птолемей Эпифанес, ки он вақт кӯдаки қор ё панҷсола буд, ба ҷойи ӯ нишаст. Антиох низ дар ҳамон айём, пас аз он ки исёнро дар подшоҳии худ фуру нишондааст ва қисматҳои шарқиро ба итоат дароварда, онҳоро мураттаб ва мустақар гардонида буд, ҳангоми ба тахти Миср нишастани Эпифанеси ҷавон барои ҳар гуна иқдом ғорӣ буд; ва чун инро фурсати басо муносибе барои густариш додани салтанати худ донист, ки набояд аз даст равад, ӯ лашкари азимеро «бузургтар аз пешина» барангехт (зеро дар юриши шарқии худ қувваҳои бисёр гирд оварда ва сарвати азим ба даст оварда буд) ва бар зидди Миср равона шуд, дар ҳоле ки умед дошт бар подшоҳи тифл пирӯзии осоне ба даст хоҳад овард. Чӣ гуна ӯ қомеъ шуд, ҳоло хоҳем دید; зеро дар ин ҷо ба қорҳои ин подшоҳиҳо печидагиҳои нав ворид мешаванд, ва ҳунари пешагони нав ба саҳнаи таърих оварда мешаванд». Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 255.

Подшоҳи Ҷануб

Тасвир кардани қадамҳои ниҳии Русия, ҳамон тасвир кардани қадамҳои ниҳии подшоҳи нубувватии ҷануб аст. Як хусусияти нубувватии подшоҳи рӯҳонии ҷануб, ки дар таърихи нубувватӣ дар вақти охир, дар соли 1798, падид омад, — он аст, ки чӣ гуна ӯ ба анҷоми худ мерасад. Ин ҳамчунин хусусияти нубувватии подшоҳи шимол ва пайғамбари дурӯғин аст. Ҳар яке аз ин се қудрате, ки ҷаҳонро ба сӯи Армагеддон мебаранд, анҷомҳое доранд, ки дар

Каломи Худо ба таври мушаххас муайян шудаанд. Ҳар он чи ки бо Путин ва Русия рӯй медиҳад, бо хатҳои пешини подшоҳи ҷануб пешаки намунасозӣ шудааст.

Намунаҳои заволи подшоҳи рӯҳонии ҷануб ба воситаи заволи нахустин подшоҳи рӯҳонии ҷануб, ки Фаронсаи беҳудо дар давраи Инқилоб буд, тимсол ёфтанд. Заволи подшоҳии ҷануб заволи ҳуди подшоҳи ҷанубро низ дар бар мегирад. Заволи Наполеон ба заволи Фаронса мувофиқат мекунад ва бо заволи подшоҳии навбатии ҷануб, ки Русия буд, ҳамоҳанг аст. Русия, ҳамчун подшоҳи муосири ҷануб, бо инқилоб оғоз ёфт, ҳамон тавре ки Фаронса, ҳамчун подшоҳи ҷануб, бо инқилоб оғоз ёфта буд.

Инқилоб хусусияти аждаҳост, ки рамзи подшоҳони ҷануб мебошад. Аждаҳо, ки рамзи асосии подшоҳи ҷануб аст, Шайтон мебошад; ва ҳангоме ки ӯ дар анҷоми ҳазора кӯшиши инқилоб мекунад, оташ аз осмон фуруд омада, ӯро фуру мебарад. Исёни ӯ дар осмон дар оғоз, алфои исёни ӯ дар анҷоми ҳазора буд.

Дар соли 1798, Фаронса ба таври нубувватӣ тахтро ҳамчун подшоҳи рӯҳонии ҷануб дар замони Инқилоби Фаронса соҳиб гардид. Он инқилоб саросари миллатҳои Аврупо ро фаро гирифт ва дар ниҳоят ба Инқилоби Русия расид, ки зуд баъд аз он дар ҳамон сол Инқилоби болшевикӣ ба вуқӯъ пайваست.

Инқилоби Русияи соли 1917 аз ду марҳилаи асосӣ иборат буд: Инқилоби Февралӣ (ки монархияи подшоҳии цариро сарнагун кард, ба худкомагӣ поён дод ва дар шароити давраи ҳокимияти дугона бо Советҳо ҳукумати муваққатӣ барпо намуд) ва Инқилоби Октябрӣ (ки ҳамчунин Инқилоби болшевикӣ номида мешавад, ки дар он болшевикон таҳти роҳбарии Ленин тавассути табaddулот қудратро ба даст гирифтанд ва ин ба барқарор шудани ҳокимияти советӣ ва ба роҳ афтодани масир ба сӯйи сотсиализм/коммунизм анҷомид).

Дар таҳлилҳои таърихӣ ва назарияи инқилобӣ (ба хусус аз дидгоҳҳои марксистӣ, монанди дидгоҳҳои Тротский, Люксембург ва дигароне, ки муқоисаҳо меоранд), Инқилоби Фаронса (1789–1799) аксаран ҳамчун намуна ё қолабе барои чараёни рӯйдодҳои Русия дида мешавад. Ду марҳалаи Инқилоби Фаронса, ки ин давраҳои русиро намунасозӣ мекарданд, инҳоянд:

- Марҳалаи ибтидоии мӯътадил/конститутсионӣ (тақрибан солҳои 1789–1792), ки бо Инқилоби Феврал мувофиқат мекунад. Ин марҳалаи фаронсавӣ бо забти Бастилия, даъвати Иёлотҳои Умумӣ/Мачлиси Миллӣ, бекор кардани имтиёзҳои феодалӣ, Ёлломияи ҳуқуқҳои инсон ва барқарор шудани монархияи конститутсионӣ таҳти роҳбарии жирондистҳо ва ислохталабони мӯътадил оғоз ёфт. Он монархияи мутлақро сарнагун сохт, вале унсурҳои ҳокимияти буржуазӣ/либералӣ ва сохторҳои қудрати дугона/мавриди мунозааро нигоҳ дошт (масалан, миёни Мачлис ва монархияи ханӯз боқимонда). Ба ҳамин монанд, феввали соли 1917 низ подшоҳсолориро ба поён расонд, вале ба ҳукумати муваққатии буржуазӣ ва қудрати дугона бо Шӯроҳо оварда расонд.
- Марҳилаи радикалӣ/якубинӣ (тақрибан солҳои 1792–1794, бо дарбар гирифтани таъсиси Ҷумҳурии Якум, эъдоми Людовики XVI ва Давраи Ваҳшат таҳти роҳбарии Робеспьер ва якубиён/Кумитаи Начоти Ҷамъиятӣ) ба Инқилоби Октябрӣ (болшевикӣ)

мувофиқат мекунад. Якубиён бо амали радикалӣ ҳокимиятро аз жирондинҳои мӯътадилтар гирифтанд, ҷумхуриро эълон карданд, зиддиинқилобро сарқўб намуданд ва инқилобро ба сӯйи дигаргунсозии амиқтари иҷтимоӣ ва дифоъ аз таҳдидҳои дохилӣ/берунӣ пеш бурданд. Ин бозтоб медиҳад, ки чӣ гуна болшевикон ҳукумати муваққатино сарнагун карданд, ҳукмронии пролетарӣ/диктатураи пролетариатро таҳким бахшиданд ва сотсиализми инқилобиро пеш бурданд.

Ин монандиҳо таъкид менамоянд, ки инқилобҳо бисёр вақт аз рӯйи як қолаб пеш мераванд: нахуст, шӯриши фароғири ибтидоӣ бар зидди низомии кӯҳна (таҳти роҳбарии нерӯҳои мӯътадил/буржуазӣ), ва сипас ғасби қудрат аз ҷониби тундғароён ба шакли шадидтар, то инқилобро дар миёни бухрон «наҷот» диҳанд ва амиқтар созанд. Худи болшевикон низ бошӯруна аз намунаи Фаронса илҳом гирифта, қиёмашонро дар моҳи Октябр ҳамсон ба қудрати яқинӣ медонистанд, ки барои пешгирӣ аз зиддиинқилоб ва ба иҷро расондани имконоти инқилоб зарур буд.

Ин типология дар осоре чун «Таърихи Инқилоби Русия»-и Тротский зӯхур меёбад (ки дар он марҳилаи ҳокимияти дугона дар Русия ошкоро бо динамикаи мушобех дар Фаронса муқоиса мешавад) ва ҳамчунин дар навиштаҳои Роза Люксембург оид ба воқеаҳои Русия, ки дар он ҷо ӯ қайд мекунад, ки давраи аввали Инқилоби Русия (март–октябр) аз рӯи қолаби инқилобҳои Фаронса (ва Англия) ҷараён меёбад ва ба даст гирифтани ҳокимият аз ҷониби болшевикон ба авҷи қудрати яқинӣ мувозӣ аст.

Исо ҳамеша анҷомро бо оғоз тасвир мекунад, ва сукути Наполеон, ҳамчун нахустин подшоҳи рӯҳонии ҷануб, аз рӯи нишонаҳои роҳ дар оғози инқилоб пайравӣ кард, ва бо ин кор сукути Иттиҳоди Шӯравиро таҷассум намуд.

Заволи тадриҷии (қадам ба қадам) Наполеон ба таназзули тадриҷӣ ва фӯрӯпошии соли 1991-и Иттиҳоди Шӯравӣ хеле наздик мутобиқат мекунад, дар ҳамон ҷаҳорҷӯбаи типологии ки дар он ду марҳилаи Инқилоби Фаронса пешнамоии марҳилаҳои февралӣ ва октябрии соли 1917-и Инқилоби Русия буданд. Ин мувофиқат то ба марҳилаи таҳкими пас аз радикалӣ (бонопартизм) ва воқасгашти ноғузири он низ тӯл мекашад. Ин ҳам аз қолабҳои умумии таърихӣ ва ҳам аз таҳлилҳои марксистӣ (баҳусус таҳлилҳои Тротский дар *The Revolution Betrayed* ва осори марбутан дигар) бармеояд, ки Наполеонро ҳамчун намунаи аслии бонопартизм арзёбӣ мекунанд: низомии ҳокимияти шахсии қавӣ, ки пас аз авҷи радикалии инқилоб бармехезад, миёни синфҳо мувозинат нигоҳ медорад, дастовардҳои қалидии сохтории инқилобро ҳифз мекунад (дар ҳоле ки тақони демократии онро сарқўб менамояд), империяи шахсӣ/низомӣ-бюрократӣ месозад, аз ҳад меғузарад ва сипас дҷ! фӯрӯпошии марҳилавӣ меғардад, ки ба барқарорсозии қисман тартиботи кӯҳна меанҷомад.

Суъуди бонопартистии Наполеон бо таҳкими сталинистӣ ҳамсон аст

Пас аз марҳалаи радикалии яқинӣ ва воқуниши Термидорӣ (1794), Директорияи ноустувор (1795–1799), табаддулоти 18 Брюмери Наполеон (1799) Консулгариро барқарор мекунад, сипас Империяро (1804). Ӯ дастовардҳои инқилобии буржуазиро ба низом медарорад ва интишор медиҳад (Кодекси Наполеонӣ, барҳам хӯрдани имтиёзҳои феодалӣ,

давлати пуриқтидори мутамарказ), аммо онҳоро ба ҳукмронии худкома, шӯҳрати ҳарбӣ ва элитаи нав тобеъ месозад.

Пас аз марҳалаи радикалии болшевикӣ/Октябр ва озмоишҳои аввали шӯравӣ, таназзули бюрократӣ оғоз меёбад (махсусан аз миёнаҳои солҳои 1920-ум). Таҳкими ҳокимияти Сталин Оппозитсияи Чапро шикаст медиҳад, «соцсализм дар як кишвар»-ро таҳмил мекунад ва диктатураи полисӣ/ҳарбӣ-бюрократиро ба вучуд меоварад. Иқтисоди банақшагирифта ва моликияти миллӣ кардашуда (дастовардҳои асосии Октябр) ҳифз мешаванд, аммо ба абзорҳои як табақаи имтиёздор табдил дода мешаванд, дар ҳоле ки интернатионализм канор гузошта мешавад.

Дар ҳар ду ҳолат, нерӯи инқилобӣ «ях баста», ба ҳокимияти давлатӣ ва густариш таҳти як шахсият ё як дастгоҳи ягона равона карда мешавад (Тротский ошкоро режими Сталинро шакле аз «Бонапартизми шӯравӣ» номида буд, ки ба Империяи Наполеон бештар монанд буд, то ба Консулат).

Сукути Қадам ба Қадам

Ин ҳамоҳангии асосист — таназзул на як рӯйдоди ногаҳонӣ, балки силсилаи пайдарпайи фарсоишҳост, ки аз ҳад гузаштани тавсеа, зиддиятҳои дохилӣ, ботлоқҳои низомӣ, аз даст рафтани назорат бар ҳошияҳо, ислоҳоти ноком ва фурӯпошӣ/барқарорсозии ниҳой онҳоро ба ҳаракат меорад.

Ҷониби Наполеонӣ (1812 то 1815)

- 1812: Ҳуҷуми фочиабар ба Русия — Grande Armée (600 000 нафар) аз ҷониби мушкilotи таъминот, зимистон ва муқовимат торумор карда шуд. Нуқтаи гардиши фалокатбор; талафоти азими обрӯ ва қувваи инсонӣ.
- 1813: Бар зидди ў эътилоф ташкил мешавад; шикаст дар Лейпсиг («Ҷанги халқҳо») — аз даст рафтани муттаҳидон ва қаламравҳои олмонӣ; империя ба коҳиш ёфтани оғоз мекунад.
- 1814: Иттифокчиён ба ҳуди Фаронса ҳуҷум мекунанд; Париж сукут мекунад; Наполеон аз тахт даст мекашад ва ба Элба бадарға карда мешавад.
- 1815: Бозгашти кӯтоҳ (Сад рӯз), шикасти ниҳой дар Ватерлоо; таъбири доимӣ ба қазираи Сент-Елена; сулолаи Бурбонҳо барқарор карда шуд (ақибгардонии иртиқоии дастовардҳои инқилобӣ, ҳарчанд на ба таври комил — баъзе тағйироти ҳуқуқӣ ва маъмурий боқӣ монданд).

Ҷониби шӯравӣ (солҳои 1970 то 1991)

- Охири солҳои 1970–1980-ум: рукуди иқтисодӣ («застой» дар замони Брежнев), норасоии музмин, ақибмонии технологӣ ва мусобиқаи фалаҷкунандаи таслиҳотӣ бо ИМА/НАТО — фарогирии аз ҳад зиёди низомманд тадриҷан ба тихӣ шудани иқтисод оғоз мекунад.

- 1979–1989: ҷанги Афғонистон — «Ветнами» шӯравӣ; ботлоқи ҷангӣ захираҳо, рӯҳия ва обрӯи байналмилалиро таҳлил бурд (ба ин муқоисаи иронӣ таваҷҷуҳ кунед: Наполеон дар Русия набуд шуд; ИҶШС дар сахнаи кӯхистонӣ ва сарсахтона муқовиматкунанда хунрезӣ кард).
- 1985–1989: ислоҳоти перестройка/гласности Горбачёв (кӯшиши «наҷот додани» низом, монанд ба баъзе тасҳеҳоти дерини Наполеон) баръакс, зиддиятхоро фош карда, суръат мебахшанд; давлатҳои тобеи Блоки Шарқӣ шӯриш бардошта, худро раҳо мекунанд (Девори Берлин 9 ноябри соли 1989 фурӯ мерезад, режимҳо дар саросари солҳои 1989–1990 сукут мекунанд) — аз даст рафтани «империяи берунӣ», айнан монанди аз даст рафтани давлатҳои ҳампаймон аз ҷониби Наполеон.
- 1990–1991: Бухронҳои дохилии миллатгароёна, ҷумҳуриҳо соҳибхитиёрии худро эълон мекунанд; табaddулотии августи соли 1991, ки аз ҷониби саҳтгирон анҷом дода шуд, ба таври расоёна ноком мегардад; Горбачёв 25 декабри соли 1991 истеъфо медиҳад; ИҶШС ба 15 давлат фурӯ мепошад. Пас аз он барқарорсозии капиталистӣ фаро мерасад (шок-терапияи давраи Елтсин, олигархҳо, хусусигардонӣ) — монанд ба барқарорсозии Бурбонҳо: унсурҳои синфи пеш аз инқилобӣ (ё муодилҳои онҳо) бозмегарданд ва муносибатҳои комили моликиятии инқилобиро пас мегардонанд, дар ҳоле ки баъзе шаклҳои маъмуриро нигоҳ медоранд.

Дар ҳар ду ҳолат, «империя» (Системаи қитъавии Фаронса дар муқобили Блоки шарқии шӯравӣ/нуфузи СЭВ) аз берун ба дарун пора-пора мегардад, фаноии дохилӣ суръат мегирад, бухрони ниҳой ботилии онро фош месозад, ва нерӯҳои иҷтимоии кӯҳна худро аз нав барқарор мекунанд (монархия/капитализм). Бонапартизм ноустувор будани худро собит мекунад — «пирамидае, ки бар нӯги худ мутавозин шудааст», ба таъбири Тротский, — зеро он бар сарқӯб сохтани пояи демократии инқилоб, дар ҳоле ки пояи иқтисодии онро дар шароити фишорҳои душманонаи берунӣ ғимоя мекунад (аммо таҳриф месозад), устувор аст. Фурӯпошии шӯравӣ, дар назари дарозмуддат, «ногаҳонӣ» набуд, балки анҷоми пӯсиши тадриҷии дохилӣ буд; ҳамон гуна ки империяи Наполеон ҳам дар як шаб набуд нашуд, балки тавассути шикастҳои пайдарпай то замони барқарорсозӣ фарсуда гардид.

Оғоз ва анҷоми Фаронса ва Иттиҳоди Шӯравӣ бо шаҳодати подшоҳ Узиё ва Птолемей мувофиқат мекунанд. Птолемей IV Филопатор дар ҷанги Рафия (217 то м.) бар подшоҳи шимол (Антиохи III) ғалабаи ҳалкунанда ба даст меорад, аммо «ӯ аз ин қувват намегирад» — ба ҷойи он ки бартарии худро пайгирӣ кунад, сулҳ мебандад, ба айшу нӯш ва худбузургбинӣ бозмегардад, ва баъд аз он (тибқи сабти маҳфузмонда дар 3 Маккабиён 1–2) Птолемей пас аз пирӯзии худ ба Ерусалим сафар мекунад. Дилаш мағрур гардида, ӯ мекӯшад ба Қудси Қудсҳо дарояд ва ҳудуд қурбонӣ пешкаш намояд — амали ғасби ҳақ ва саркашӣ бар зидди Худои ҳақиқӣ. Ӯ бо зарбаи илоҳӣ зада мешавад (фалач), хорӣ мекашад ва ба таъқиби қавми Худо рӯ меоварад. Подшоҳии ӯ баъд аз он яке аз таназзули пайдарпай аст: фасоди ахлоқӣ, ошӯбҳои дохилӣ ва аз даст рафтани қувват то ҳангоми маргаш. Ин айнан оинаи подшоҳ Узиёст (2 Вақоеънома 26:16–21), ки дилаш баъд аз муваффақияти низомӣ мағрур шуд, ва баъд ба маъбад даромад, то бухур сӯзонад (бо ғасби мақоми қоҳинон), ва ба маҳав дар пешонӣ мубтало гардид, ки ин доварии ошкору намоёни оммавӣ буд. Аз ҳамон

вақт ба баъд Узиё дар гӯшанишинӣ зиндагӣ кард, аз хонаи Худованд ҷудо карда шуда, то дами марг — бо заволи сусту тӯлонӣ, на бо ҳалокати фаврӣ.

Ҳар ду подшоҳони ҷанубӣ ҳастанд, ки такаббурашон дар таҷовуз ба маъбад дар Ерусалим зоҳир мегардад ва пас аз он анҷоми тадриҷӣ ва фарсоишвар, на суқути фаврӣ, фаро мерасад. Ин намунаи типологӣ барои ҳар як «подшоҳи ҷануб»-и баъдӣ мебошад.

1798: Фаронса Подшоҳи Рӯҳони Ҷануб Мегардад

Дар «вақти охир» (1798), Фаронсаи бедин (қудрате, ки тоза хусусиятҳои рӯҳони Мисрро зоҳир намуда буд — инқори ошқори Худо, чунон ки дар Ваҳй 11:8) ба подшоҳи шимол (Папагӣ) ҳамла меоварад, вақте ки Попро асир мегирад. Наполеон таҷассуми низомии он ҳамла аст. Фаронса дар соли 1798 тоҷи ҷанубро бар сар дорад, зеро ҳамон рӯҳи бединеро боло мебардорад, ки Мисри қадим таҷассумгари он буд.

Аммо ҳамон тавре ки Птолемей натавонист «аз ғалабаи худ ба таври комил баҳра бардорад», марҳалаи тундрави Инқилоби Фаронса низ натавонист дастовардҳои худро пойдор нигоҳ дорад ӯ онҳоро ба таври комил содир намояд. Тоҷи ҷануб минбаъд мегузарад, зеро фалсафаи атеизм ба камол мерасад ва дар ҳукумат овози нави худро меёбад.

Рамзҳои роҳбари пешрав: аз Наполеон то Ленин то Сталин

Ин се на ба тасодуф тааллуқ надоранд; онҳо анҷомҳои тадриҷӣ мебошанд — ҳар яке марҳилаи минбаъдаро дар масири подшоҳи ҷануб ба сӯи заволи сусти худ ифода мекунад. Наполеон — нахустин рамзи бузург баъд аз 1798. Дар Миср (ҷануби айний) пирӯз шуда, ӯ аз ҳад мегузарад (юриши Русия дар соли 1812 фочиае буд), ва ин оғози силсилаи шикастҳои барои империяи канории ӯ, қадам ба қадам (1813–1814), мегардад; ӯ шикасти ниҳоиро мебинад (Ватерлоо, 1815) ва ду бор ба таъйид фиристода мешавад. Наполеон заволи тадриҷӣ ва марҳилавиरो намояндагӣ мекунад — айнан монанди Птолемей ва Узиё.

Ленин дар Инқилоби Октябри соли 1917 тоҷро ба даст гирифт. «Талош»-и болшевикӣ ҷангро бар зидди тартиботи кӯҳна (аз ҷумла қудрати динӣ) идома медиҳад. Аммо марҳилаи тундровона наметавонад ба субот расад; саломатии ҳуди Ленин барвақт рӯ ба таназзул меорад, ва низом ба бюрократӣ шудан оғоз мекунад.

Сталин, таҳкимбахши инқилоб (бонопартизми шӯравӣ), инқилобро ба як империяи ҳарбӣ-бюрократӣ «мунҷамид» мегардонад, дастовардҳои аслиро нигоҳ медорад (иктисоди милликунонидашуда — ҳамтои зиддифеодалии Кодекси Наполеон), вале қудратро ҳам ба дарун равона месозад (поксозиҳо) ва ҳам ба берун (густариш). Аммо дил дар беҳудой такаббур меварзад; низом наметавонад ба маънои ҳақиқӣ «аз пирӯзии худ ба беҳтарин ваҷҳ баҳра бардорад». Аз ҳад гузаштан дар тавсеа (Афғонистон — ҳамсон ба Русияи Наполеон), руқуд, ислоҳоти ноком (перестройка охири кӯшиши ноумедона буд), аз даст додани кишварҳои тобеъ (1989–90 = аз даст додани «иттифокчиён»), ва заволи ниҳой (1991).

Фурӯпошии Иттиҳоди Шӯравӣ ногаҳонӣ набуд — он тадриҷӣ буд, маҳз ҳамон тавре ки империяи Наполеон қадам ба қадам фарсуда гардид ва чунон ки подшоҳии Птолемей ва

Уззиё пас аз лаҳзаи такаббури маъбадии худ пажмурда шуданд. «Рӯҳонии» подшоҳи ҷануб (атеизм дар шакли ҳукуматӣ) низ доварию тӯлонӣ ва хоси худро қабул кард: аз дарун ҳолӣ гашта, дигар қодир набуд дурӯғро нигоҳ дорад ва дар зиддиҳаракати подшоҳи шимол (эҳёи дубораи Папагӣ дар холигии ба вучудодада) рӯфта шуд.

Инқилоби Фаронса (ду қадам) намунаи рамзии Инқилоби Русия (феврал ва октябр/болшевикӣ) мебошад. Бонапартизми наполеонӣ ва заволи тадриҷии он намунаи рамзии таҳкими сталинӣ ва заволи тадриҷии шӯравӣ мебошанд. Ҳамаи ин зуҳури муосири ҳатти подшоҳи ҷануб дар Дониёл 11 аст: аз нокомии Птоломей дар Рофия ва такаббури ӯ нисбат ба маъбад, тавассути ҳамон гуноҳи яқсони Уззиё ва анҷоми оҳистаи ӯ, то ба Фаронса дар соли 1798 ва вориси атеистии он (давраи Ленин–Сталин), ки натавонист бо пирӯзиҳои худ худро қувват бахшад.

Ленин — бунёдгузори инқилобии тундрав ё ғосиби қудрат буд (мувозӣ бо баромади яқобинӣ/болшевикӣ; марҳалаи «тала додан» баъд аз соли 1917 ба Консулгарии аввали Наполеон пас аз Брюмер монанд аст). Сталин таҳкимбахши бонапартистӣ буд (созандаи империяи шӯравӣ, поксозиҳо, пирӯзӣ дар Ҷанги Дуоми Ҷаҳонӣ, авҷи Ҷанги Сард; дилаш дар беҳудой боло бардошта шуд, аммо натавонист пирӯзиро дар дарозмуддат қомилан «таҳким» бахшад — аз ҳад густариш ёфтани оғоз меъбад).

Хрущёв роҳбари «обшавӣ»-и пас аз авҷ буд (1953–1964): Сталиноро маҳкум мекунад («Сухани маҳфӣ», 1956), баъзе фасодхоро ғош месозад, кӯшиш мекунад ислоҳоти маҳдуд анҷом диҳад, аммо дар ҳалли масли зиддиатҳои низомманд ноқом мемонад. Ин ба як марҳилаи «Термидорианӣ» ё аввали таназзул монанд аст — даҳшат сусти мешавад, дар ҳоле ки соҳтори аслии атеистӣ боқӣ мемонад, вале обрӯ қоста мегардад (масалан, таҳқири Бӯҳрони мушакии Куба дар соли 1962 ба нокомии хурди Наполеон пеш аз ноқомии ӯи бузургтар шабоҳат дорад).

Горбачёв ислоҳотгари ноилоч (1985–1991) буд, ки бо перестройка (бозсозӣ) ва гласность (ошкорбаёнӣ) ҳамчун кӯшишҳои охири барои «наҷот» додани низом баромад, аммо ҳаминҳо ғурупоширо тезонданд — аз даст рафтани Блоки Шарқӣ (Девори Берлини соли 1989), шӯришҳои дохилӣ. Ин равшантарин нишонаи «анҷоми тадриҷӣ» аст: монанди кӯшишҳои дерҳангоми Наполеон барои мутобиқсозӣ пеш аз ҳамаи соли 1814, ё таназзули тӯлонии Птоломей/Уззиё пас аз такаббури маъбадӣ. Конкордат/мулоқоти Горбачёв дар соли 1989 бо Попи Юҳаннои Павлуси II (подшоҳи шимол) мағлубияти рӯҳониро рамагузори мекунад — атеизми подшоҳи ҷануб ба эҳёи папавӣ таслим мегардад.

Елцин он шахсе буд, ки ғурупошии ниҳониро таҷассум мекард (аз соли 1991 ба баъд): ӯ ба муқовимат бар зидди қудрати августии 1991 роҳбарӣ намуд, Президенти Русия гардид, бар парокандашавии ИҶШС (декабри 1991), хусусигардонии «шок-дармонӣ» ва барқарорсозии капитализм назорат бурд. Ӯ анҷоми пурушӯб ва «барқароршавии» қисмании унсурҳои пешазинқилобро таҷассум мекунад (капитализми олигархӣ, масли бозгашти Бурбонҳо пас аз Наполеон). Қасри подшоҳи ҷануб рӯфта мешавад, ва бо ин забтқории гирдобдосии шимол, ки дар Дониёл 11:40 зикр шудааст, иҷро мегардад (Папийат ба воситаи иттиҳоди

ИМА).

Типология довари и тӯлонӣ ва зина ба зина, на сукути якбораро, таъкид мекунад; ҳамон тавре ки пирӯзии Птолемей IV дар Рафия ба такаббур, таҷовуз ба маъбад, зарбаи илоҳӣ ва заволи тадриҷӣ овард; ҷудоии Уззиё бо маҳав то дами марг; ва талафоти марҳилавии Наполеон (Русия, Лейпсиг, Париж, Элба, Ватерлоо). Хатти шӯравӣ авҷи кудратро дар замони Сталин муайян месозад, ва холишавии тадриҷиро дар давраи «обшавӣ»-и Хрущёв, ки шикӯҳҳои низомро ошкор мекунад. Сипас рукуди давраи Брежнев ва он гоҳ ислоҳоти Горбачёв ба суръатбахшҳо табдил меёбанд; давраи Елсин ин фарогириро ба анҷом мерасонад (ИҚШС барҳам мехӯрад, шакли давлатии атеизм поён меёбад). «Дил боло рафтани» дар саросари ин хат зоҳир мегардад (саркашии атеистӣ), аммо ҳеҷ яке «аз пирӯзӣ беҳтарин судро намебарад».

Анҷоми подшоҳони ҷануб тадриҷӣ аст; шикасти Шайтон аз салиб оғоз ёфт, ва ӯ дар ниҳоят барои 1,000 сол ба бадарға фиристода мешавад ва баъд мемирад.

Ва дидам фариштае аз осмон нозил мешуд, ки калиди вартаи беҳад ва занҷири бузурге дар даст дошт. Ва ӯ аждаҳоро, он мори қадимро, ки Иблис ва Шайтон аст, дастгир карда, ба муддати ҳазор сол баст, ва ӯро ба вартаи беҳад андохта, маҳкам кард ва бар ӯ мӯҳр ниҳод, то ки халқҳоро дигар фиреб надиҳад, то вақте ки ҳазор сол ба анҷом расад; ва пас аз он бояд барои андаке муддат раҳо карда шавад.

Ва ман тахтҳоро дидам, ва бар онҳо нишастанд, ва доварӣ ба онҳо дода шуд; ва ман ҷонҳои онҳоро дидам, ки барои шаҳодати Исо ва барои каломи Худо сар бурида шуда буданд, ва онҳое ки ба ҳайвони ваҳшӣ ва ба сурати он сачда накарда буданд ва нишони онро бар пешониҳои худ ё бар дастҳои худ қабул накарда буданд; ва онҳо зинда шуданд ва бо Масеҳ ҳазор сол подшоҳӣ карданд. Аммо боқимондаи мурдагон зинда нашуданд, то он ки ҳазор сол ба анҷом расид.

Ин эҳёи аввал аст. Хушо ва муқаддас аст касе ки дар эҳёи аввал ҳисса дорад: бар чунин қасон марги дуюм ҳеҷ қудрате надорад, балки онҳо қоҳинони Худо ва Масеҳ ҳоҳанд буд ва бо Ӯ ҳазор сол подшоҳӣ ҳоҳанд кард.

Ва ҳангоме ки ҳазор сол ба анҷом расад, Шайтон аз зиндони худ раҳо ҳоҳад шуд, ва берун ҳоҳад омад, то халқҳоро, ки дар чор ғӯшаи заминанд, яъне Ҷуҷ ва Мучро, фиреб диҳад ва онҳоро барои ҷанг гирд оварад; шумораи онҳо мисли реғи баҳр аст. Ва онҳо бар паҳноии замин баромада, урдугоҳи муқаддасон ва шаҳри маҳбубро ихота карданд; ва оташе аз ҷониби Худо аз осмон нозил шуда, онҳоро фурӯ бурд. Ва иблисе ки онҳоро фиреб дода буд, ба қӯли оташ ва қибрит андохта шуд, он ҷо ки ҳайвони ваҳшӣ ва пайғамбари дурӯғин ҳастанд; ва онҳо шабу рӯз то абадод азоб ҳоҳанд кашид. Ваҳй 20:1–10.

Мо дар мақолаи навбатӣ баррасии худро дар бораи подшоҳи ҷанубӣ дар Дониёл боби ёздаҳум, оятҳои ёздаҳ то понздаҳ, идома хоҳем дод.

Маҷаллаи «Замони Охир» соли 1996 нашр гардид ва он нубувватеро аз китоби Дониёл, ки дар соли 1989 муҳркушӣ шуд, таҷассум менамояд. Ба наздикӣ ин маҷалла аз ҷониби

ChatGPT хонда шуд ва аз он хоҳиш карда шуд, ки нақши Украина дар таърихи ояти чиҳилумро, ки дар маҷалла ифода ёфтааст, арзёбӣ намояд. Дар зер таҳлили ин маҷалла оварда мешавад, ки сӣ сол боз дар сабти оммавӣ қарор дорад. Аввалин порча аз навиштаҳои Эллен Уайт дар маҷалла «Шаҳодатҳо», ҷилди 9, саҳ. 11 мебошад.

Шарҳи умумӣ: Украина дар ҷаҳорҷӯби пешгӯӣ

Дар доираи тавсифи нубуввати маҷалла оид ба Дониёл 11:40–45, Украина дар иртибот бо ғурупошии Иттиҳоди Шӯравӣ ва мубориза миёни Папство (подшоҳи шимол) ва коммунизми беҳудоёна (подшоҳи ҷануб) баррасӣ мешавад. Украина ҳамчун майдони калидии мазҳабӣ ва геосиёсӣ дар марҳилаҳои хотимавии ҷангҳои ниёбатӣ муаррифӣ мегардад, ба вижа дар иртибот бо Калисои Католикии Украина ва қонунигардонии он пас аз даҳсолаҳои сарқӯб зери ҳукмронии шӯравӣ.

Маҷалла Украина ро ҳамчун ҷузъе аз иҷрошавии фарохтари пешгӯии Дониёл 11:40 муаррифӣ мекунад ва аз тариқи иттиҳоди Ватикан–Иёлоти Муттаҳида аз миён бурда шудани подшоҳи ҷанубро тавсиф менамояд. Украина ҳамчун далели суғҳ шудани беҳудои шӯравӣ ва эҳёи нуфузи католикӣ дар Аврупои Шарқӣ нишон дода мешавад.

Украина дар ҷанги байни подшоҳи Шимол ва Ҷануб

Маҷалла таълим медиҳад, ки подшоҳи ҷануб беҳудой аст, ки нахуст дар Фаронса (1798) ва баъдтар дар Русияи Шӯравӣ таҷассум ёфт. Подшоҳи шимол папост, ва Дониёл 11:40 ҷанги рӯҳониеро тасвир мекунад, ки соли 1798 оғоз ёфта, дар ғурупошии Иттиҳоди Шӯравӣ дар соли 1989 ба авҷи анҷомдиҳандаи худ мерасад. Украина дар ҳамин замина ҳамчун ҷузъе аз блоки шӯравӣ зоҳир мегардад, ки дар иҷрои Дониёл 11:40 рӯфта мешавад. Нашрия ғурупошии Иттиҳоди Шӯравиро ҳамчун қадами нахустин дар шиғо ёфтани захми марговари Папостӣ (Ваҳй 13) пешниҳод мекунад.

Ғуру нишондани Калисои Католикии Украина (Манобеи иқтибосшуда)

Маҷалла ҳуҷҷатҳои дунявии таъкиби католиконро дар зери ҳокимияти шӯравӣ дар бар мегирад.

Аз маҷаллаи Time, 4 декабри соли 1989:

«Пас аз Ҷанги дуҷуми ҷаҳон таъкиботи шадид, вале дар маҷмӯъ камтар ҳунин, ба Украина ва блоки нави шӯравӣ паҳн шуд ва ба миллионҳо католикҳои румӣ ва протестантҳо, инчунин православҳо, таъсир расонд.»

Украина ҳамчун яке аз минтақаҳои асосие шинохта мешавад, ки дар он католикӣ зери коммунизм сарқӯб гардида буд.

Қонунигардонии Калисои Католикии Украина

Яке аз мавзӯҳои асосии баҳси Украина қонунигардонии Калисои католикии Украина мебошад, ки муддати дарозе манъ гардида буд.

Аз маҷаллаи «Life», декабри соли 1989:

«Ба наздикӣ дар Чехословакия се ускуфи нави католикӣ таъйин карда шуданд. Ва ҳамин моҳ Горбачёв зимни сафари худ ба Италия бо Поп Иоанн Павели II мулоқот мекунад — нахустин дидори рӯ ба рӯ миёни роҳбарони Кремл ва Ватикан. Ин мулоқотҳо шояд ба қонунӣ гардонда шудани Калисои католикии украиние, ки дар Иттиҳоди Шӯравӣ солҳои дароз мамнӯъ буд, бианҷоманд.»

Аз U.S. News & World Report, 11 декабри соли 1989:

«Эҳёи озодии динӣ дар назар аст, ки бекор шудани мамнӯъияти расмии Калисои католикии Украина, ки панҷ миллион узв дорад, низ дар бар гирад; ин калисо аз соли 1946, вақте ки Сталин фармон дод, то он ба Калисои православии рус ҳамроҳ карда шавад, ба таври пинҳонӣ мавҷудияти худро нигоҳ доштааст. Ба даст овардани қонунгардонӣ барои Калисои Украина аз ҳадафҳои асосии папа будааст.»

Маҷалла инро ҳамчун далели суст гардидани назорати атеистӣ ва барқарор шудани қудрати католикӣ муаррифӣ мекунад. Ин ҳамчун натиҷаи мустақими фишори дипломатии Ватикан шинохта мешавад ва як марҳалаи муҳим дар иҷрои Дониёл 11:40 пеш гузошта мешавад, яъне Украина ҳамчун намунаи намоёни он пешниҳод мегардад, ки папство дар қаламрави собиқ коммунистӣ нуфузи худро бозпас ба даст меорад.

Украина ҳамчун далели пешрафти папай

Сукути коммунизм на танҳо ҳамчун тағйироти сиёсӣ, балки ҳамчун шикасти рӯҳонии атеизм, пешрафти геополитикии Папай ва оғози бозгашти Папай ба ҳукмронии ҷаҳонӣ. Украина ба намунаи омӯзишии барҳам дода шудани сарқубии динии шӯравӣ ва пирӯзии стратегияи Рум дар Аврупои Шарқӣ табдил меёбад. Он гузариши намоёнро аз атеизми таҳмилшуда ба салоҳияти барқароршудаи католикӣ ифода мекунад, ва қонуният бахшида шудани Калисои Католикии Украина ҳамчун тасдиқи нубувватӣ арзёбӣ мегардад, ки подшоҳи шимол подшоҳи ҷанубро «мисли гирдбод» рӯфта мебурд.

Украина ва пайдарпаии васеътари нубувватӣ

1. 1798 — Папство захми марговар мегирад.
2. 1917 – Бехудой ба Русия кӯч мебандад (Инкилоби болшевикӣ).
3. 1989 — Иттиҳоди Шӯравӣ фурӯ мепошад.
4. Украина — Калисои католикӣ қонунӣ гардонида шуд.
5. Папство таъсири геополитикии худро бозпас меёбад.
6. Иёлотҳои Муттаҳидаи Амрико дар ниҳоят зери нуфузи Папа қарор мегирад (Дониёл 11:41).
7. Тамоми ҷаҳон пайравӣ мекунад (Дониёл 11:42–43).

Украина ба марҳилаҳои 3–4 ҳамчун қисми гузариш миёни атеизми шӯравӣ ва нуфузи барқароршудаи Папа мувофиқат мекунад.

Сарчашмаҳое, ки дар баҳс дар бораи Украина мавриди истинод қарор гирифтаанд

- Чейф Пиппенгер (чаҳорчӯби асосии илоҳиёти)

Рӯҳи нубувват

- Баҳси Бузург
- Паёмҳои интиҳобшуда
- Шаҳодатҳо барои Калисо

Матбуоти дунявӣ

- Маҷаллаи Time
- Маҷаллаи «Ҳаёт»
- Хабарҳои ИМА ва Ҷаҳон гузориш медиҳад

Украина дар алоқамандӣ бо зикр мегардад:

- Таъқиби католиқ пас аз Ҷанги дуҷониба ҷаҳон
- Бақои пинҳонии Калисои Католикии Украина
- Дипломатияи Горбачёв–Ватикан
- Барқарорсозии ҳукукии иерархияи католиқ

Хулосаи нақши Украина дар бюллетен

Украина тақягоҳи католикизми фурӯнишондашуда дар зери атеизми шӯравӣ буд. Қонунигардонии Калисои Католикии Украина нишонаи суштасавии подшоҳи ҷануб буд. Нуфузи Ватикан дар Украина эҳёи дубораи папагиро нишон медиҳад ва гардиши динии Украина ҳамчун далели ошкор хидмат мекард, ки Дониёл 11:40 дар ҳоли иҷрошавӣ буд. Рӯйдодҳои марбут ба Украина бахше аз қадами аввал дар шифо ёфтани захми марговари папагӣ буданд. Аз ин рӯ, Украина на ҳамчун як воқеаи ҷудогонаи сиёсӣ, балки ҳамчун аломати нубувватӣ дар дохили ҳаракатҳои ниҳонии Дониёл 11 муаррифӣ мешавад.